

ring, og det er formandens opgave at indstille til tinget at afvise ændringsforslag, der er så vidtgående, at forslaget reelt bliver et andet end det oprindeligt forelagte.

Det er klart, at der gennem årene er forekommet talrige tilfælde, hvor der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt der forelå den tilstrækkelige identitet mellem et ændringsforslag og det fremsatte lovforslag.

Det almindelige er, at den pågældende udvalgssekretær forelægger et sådant spørgsmål for folketingssekretæren, der i tvivlstilfælde forelægger det for folketingets formand.

Hvad angår *ændringsforslag fra regeringen*, er det flere gange forekommet, at oppositionspartier har kritiseret, at sådanne ændringsforslag var for vidtgående. Jeg kan f. eks. nævne en skrivelse, jeg i februar 1980 modtog fra hr. Poul Schlüter vedrørende et påtænkt ændringsforslag til et lovforslag om private renteudgifter (netto renteprincip, der tænkes ændret til brutto renteprincip).

Med hensyn til *medlemsændringsforslag* har der gennem årene været fulgt en ret liberal linje. Som eksempel herpå kan jeg nævne de ændringsforslag om retsplejeloven, der blev stillet for nylig under behandlingen af lovforslag nr. L 174 om ændring i borgerlig straffelov. Et ændringsforslag af V og KF, der ophævede de konsekvenser, lovforslaget medførte for nævningebehandling, kunne anses for ubetænkelig, et andet ændringsforslag (af VS), der gik lidt videre i denne retning, fandtes også acceptabelt, og et tredje ændringsforslag (af V og KrF) om ændring i retsplejeloven om nævningebehandling af en anden gruppe lovovertrædelser (narkotikaforbrydelser) blev om end med nogen betænkelighed accepteret. Da FP derefter fremkom med ændringsforslag om en generel ændring af reglerne om nævningebehandling, måtte jeg alvorligt overveje, om der var den fornødne identitet. På baggrund af de allerede accepterede ændringsforslag fandt jeg dog

ikke at burde foreslå de sidstnævnte ændringsforslag afvist. Men jeg fandt dog anledning til at henlede tingets opmærksomhed på problemet, og spørgsmålet gav mig anledning til alvorligt at overveje, om ikke udviklingen var ved at gå så vidt, at der var anledning til herefter at være noget mere opmærksom på identitetsproblemer, og det forekommer mig her, at regering og opposition må have en fællesinteresse i, at vi ikke ender ude på en glidebane.

På baggrund af denne fælles interesse vil jeg være indstillet på at indstille til tinget at afvise det omhandlede ændringsforslag til L 45, idet det inddrager et helt nyt moment, nemlig spørgsmålet om retten til at benytte ordninger, til hvilke der ydes statsstøtte, et ændringsforslag der ikke i den her foreliggende form har været forelagt tinget herken ved 1. eller 2. behandling af lovforslaget.

Spørgsmålet skal imidlertid finde sin afgørelse i tinget, jfr. F. O. § 16, stk. 3, og hvis der – mod mit håb og min forventning – skulle vise sig at være et flertal i dette udvalg for et lempeligere syn på hele identitetsproblemet, er det ikke min hensigt at indstille til tinget, at ændringsforslaget afvises, når jeg på forhånd må vide, at et forslag fra mig om afvisning vil blive nedstemt.

Skulle der trods de alvorlige betænkeligheder, jeg her har givet udtryk for, være et ønske fra et flertal i udvalget om at acceptere en sådan videre udglidning, som der her ville blive tale om, vil jeg lade hele spørgsmålet om identitetsproblematikken tage op til en grundig behandling i løbet af sommeren med henblik på en dybtgående drøftelse i udvalget for forretningsordenen i næste folketings-samling.

Det vil efter min bedste overbevisning være i strid med grundloven, hvis spørgsmålet om identitet afgøres ud fra, hvad der i det konkrete tilfælde måtte være politisk ønskeligt eller hensigtsmæssigt for et flertal af tingets medlemmer.